

***De vrouwenfluisteraar en 48 andere
waargekleurde verhalen.***

Theo van Rijn

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, maart 2014

© 2014 LetterRijn

Auteur: Theo van Rijn

Redactie: Jolka de Jong

Boekomslag: Jakko Achterberg, Selmore Creative Agency

Het bestand van dit eBoek is door Clustereffect.nl verzorgd

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918750-9-0

Het draaiorgel

Ik ben geen frequent bezoeker van de wekelijkse markt in mijn woonplaats. De winkel van mijn vaste visboer is elke dinsdag gesloten. Hij staat dan met zijn wagen tussen de kramen op het grote parkeerterrein. Voor het halen van een visje maak ik daarom met enige regelmaat een uitzondering en bezoek ik de markt met een missie.

Afgelopen dinsdag was ik er weer eens en met een duidelijk doel voor ogen, een portie kibbeling en twee haringen, liep ik rechtstreeks naar de viskraam. De visboer begroette me joviaal, want we kennen elkaar al jaren. Na het over en weer uitwisselen van het wederzijdse wel en wee, deed ik mijn bestelling. Omdat de kibbeling nog moest worden gebakken, nam ik de gelegenheid te baat eens om me heen te kijken. Mijn aandacht werd getrokken door het geluid van het onvermijdelijk aan de marktdag verbonden draaiorgel. Als gewoonlijk verbaasde ik me er weer over dat er blijkbaar geen moderne deuntjes uit kunnen opklinken.

Nadat ik had afgerekend, groette ik de visboer en haastte me uit de drukte in de richting van het irritante geluid van het orgel. Voor me schuifelde, voetje voor voetje, een oud en kromgebogen vrouwtje. Aan haar arm bungelde een stijf gesloten handtasje. Het bonthoedje op haar hoofd en de van hetzelfde materiaal vervaardigde en enigszins versleten mantel deden me vermoeden dat ze rijke dagen had gekend. Toen de man het geldbakje uitnodigend rammelend onder haar neus hield, kwam ze met een ruk tot stilstand.

‘Zoals jij dat doet, jongeman, is er geen kunst aan,’ kwam er onverwacht krachtig uit de mond van het breekbare oudje. Ik grinnikte om haar *jongeman*, want schatte de orgelman toch zeker op boven de zestig. Het vrouwtje was voor even niet te stoppen en vervolgde haar reprimande met: ‘Vroeger stond er een paard voor het orgel en draaide men zelf. Nu is alles automatiek. Als je hier de volgende keer weer bent en je zwengelt het geluid zelf aan, dan krijg je wat van me. O ja, en een paard zou ook niet misstaan.’ Na die woorden liet ze de sip kijkende orgelman staan en vervolgde haar slakkengangetje naar de ingang van het winkelcentrum.

Toen de man even later het rammelende bakje nadrukkelijk onder mijn aandacht bracht, volstond ik grijnzend met:

‘Ik sluit me geheel bij mijn voorgangster aan. Ik had het niet beter kunnen verwoorden.’ Vervolgens versnelde ik mijn pas, om er zodoende voor te zorgen dat ik thuis van kibbeling zou kunnen genieten die nog warm was.

Maffia

Peinzend staarde de man in de diepe bouwput. Hij was zo in gedachten dat hij me niet hoorde naderen. Toen ik een hand op zijn schouder legde, trok er een merkbare huivering door hem heen. Hij bracht hijgend uit ‘Wil je dat nooit meer doen!’ Toen hij me aankeek, gleed er een blik van herkenning over zijn gezicht.

We kenden elkaar van het bedrijf waar we samen hadden gewerkt. Ik was diplomaloos en achter de lopende band terechtgekomen. Mijn dagen sleet ik met het vestigen van nieuwe records. Bijna extatisch wanneer ik meer zakken had gevuld dan de dag ervoor. In die tijd was hij mijn chef. Na het behalen van mijn eerste diploma op de avondschool, verruilde ik het geestdodende werk voor een kantoorbaan en verloor mijn voormalige baas uit het oog.

‘Een slecht geweten Sjaak,’ vroeg ik hem.

Hij aarzelde even met antwoord geven, maar stak toen toch van wal.

‘Ik heb gisterenavond een film over de maffia gezien. Daar werden vijanden in het beton van de fundering gegoooid, en er was geen haan die er ooit nog naar kraaide. Ik stond mijn eigen kansen te overwegen,’ biechtte hij zijn duistere gedachten op.

Ietwat gepuzzeld keek ik hem aan.

‘Ach, dat wijf van me. Twee weken terug waren we vijfenveertig jaar getrouwd. Mocht ik na mijn dood naar de hel gaan, dan ben ik daar al volledig aan gewend. In de verkeringstijd was alles koek en ei. Eenmaal in het bezit van dat vermaledijde boterbriefje draaide ze om als een blad aan een boom. Sindsdien zit ze me op mijn nek. Ik mag niet meer roken en het drinken beperkt zich tot frisdrank, melk en koffie. En seks? Breek me de bek niet open. Als goede gelovige is ze ervan overtuigd dat gemeenschap gericht moet zijn op het maken van leven. Je weet hoeveel kinderen ik heb, dus je kunt aan de hand van mijn kindertal uitrekenen hoe vaak ik onder moeders rokken ben geweest.’ Met een gezicht dat spijt uitdrukte besloot hij zijn relaas.

Ik wenste hem veel wijsheid en hij verzekerde me dat hij genoeg had aan zijn gedachten. ‘Het zal mijn tijd wel uitdienen, Theo. Je zult altijd zien dat ik tegen de lamp loop en die lol gun ik haar niet. Maar het is best leuk om een beetje met het idee te spelen,’ sprak hij met een berustende klank in zijn stem. Ik vervolgde mijn weg naar de supermarkt en prees mezelf gelukkig met mijn status van vrijgezel.

Toen ik de volgende dag in de krant las dat er een lijk was aangetroffen in de bouwput, gingen mijn gedachten op slag terug naar het gesprek van de vorige dag. Ik ademde pas weer uit toen ik verderop in het bericht zag dat het slachtoffer een dronken stamgast van een van de aangrenzende kroegen bleek te zijn.

Lifter

Bij het opstaan zonk de hoop op mooi weer me gelijk in mijn sloffen. Door het glas van de schuifpui gloorde een mistroostige en natte wereld, terwijl de aanvoer van hemelwater gestaag doorging. Een korte teleurstelling maakte al snel plaats voor berusting en waarom ook niet. Vandaag zou toch een dag op kantoor worden en de vooruitzichten voor het vrije weekend leken bepaald niet ongunstig.

Het afwerken van mijn ochtendrituelen nam de gebruikelijke tijd in beslag. Een haastige laatste slok van mijn koffie later spoedde ik me de deur uit. Op de automatische piloot draaide ik de vertrouwde route naar de snelweg af. Bij de oprit van de A12 stond een man te liften. In een opwelling stopte ik en opende uitnodigend de deur. De lifter knikte dankbaar, gooide een tas op de achterbank en stapte in. ‘Waarheen leidt de weg?’ Ik stelde de vraag die Mieke Telkamp voor mij nooit heeft weten te beantwoorden nadat hij op de bijrijdersstoel had plaatsgenomen.

‘Dezelfde plaats als waar jij naartoe gaat,’ antwoordde hij tot mijn niet geringe verbazing. Hij kon natuurlijk nooit weten waarheen mijn weg zou gaan leiden. Toch zweeg ik. Het maakte mij immers niet uit, want omrijden hoefde in elk geval niet. Ik trok op en voegde me soepel tussen het verkeer op de rechterbaan, om even later helemaal links te zijn aangeland.

Binnen twee minuten drong de geur van oud zweet vermengd met wat andere, door mij niet thuis te brengen, penetrante luchtjes zich onontkoombaar aan mijn reukorgaan op. Hier was duidelijk iemand die behoefte had aan een wasbeurt en ik was het niet. Omdat ik het gênant vond hem er op aan te spreken, besloot ik kwaad met kwaad te bestrijden. Ik pakte een van de voorgedraaide sjekkies van het dashboard en stak er de vlam in. Al snel kringelden er grote rookwolken schuin omhoog vanuit mijn mond in mijn neusgaten. De stank maakte daarmee plaats voor de, voor mij aangename, geur van ‘Zware van Nelle’.

Mijn aanvankelijke hoop op en pogingen tot een onderhoudend gesprek werden door mijn nieuwbakken reisgezel zonder meer genegeerd. Hij bleek duidelijk geen spraakzaam type. Ik staakte de eenzijdige conversatie dan ook snel en stak voor de verandering nog maar eens een sjekkie op. Toen ik een cd opzette, begon hij op de maat van de muziek ritmisch mee te bewegen. Wijs geworden door zijn hardnekkige zwijgzaamheid, onderdrukte ik de vraag of hij er van genoot.

Met een gevoel van opluchting bereikte ik de afrit en draaide even later het parkeerterrein van ‘mijn bedrijf’ op. Eenmaal geparkeerd bleek mijn passagier geen enkele aanstalten te maken om uit te stappen. Toen ik hem er naar vroeg, antwoordde hij dat hij de regen een beetje zat was en dat hij zou wachten op mijn terugkeer om dan samen weer richting Voorburg te rijden. ‘Want ja, daar hoor ik eigenlijk thuis. Daar ben ik meer dakloos dan verderop in het land.’

Aan het eind van de middag trof ik mijn autogenoot slapend aan. Ik constateerde dat hij zelfs zijn gordel nog om had en besloot hem niet te storen. Nergens voor nodig ook, want op een goed gesprek hoefde ik toch niet te rekenen. De stille terugtocht gaf mij de gelegenheid om mijn gedachten nog eens rustig over de voorbije dag te laten gaan. In een kleine drie kwartier belandde ik weer op de plek waar ik hem die ochtend had opgepikt. Ik stopte en schudde hem wakker.

‘Je bent weer...’ Hier aarzelde ik even, want wat zeg je tegen een dakloze wanneer je hem op straat af zet? ‘Thuis,’ maakte ik mijn zin alsnog af.

Op zijn vraag of hij morgen weer mee kon rijden, wilde ik bijna antwoorden dat ik dan een andere bestemming zou hebben. Net op tijd realiseerde ik me dat hem dat niets zou uitmaken. Ik loog dapper dat ik een vrije dag had genomen. Met een straatwijsheid die alleen daklozen bezitten, grinnikte hij en

sprak:

‘Mooie smoes, maar maakt niet uit. Morgen wordt het beter weer en dan zal ik me wel redden.’

Terwijl hij uitstapte, liet hij er nog op volgen: ‘In elk geval bedankt voor vandaag.’

In mijn binnenspiegel zag ik hem nog uitbundig zwaaien. Om de gecombineerde stank van de man en mijn zware shag te verdrijven, zette ik de raampjes tegen elkaar open en reed naar huis.

Borsten of billen

Op de vraag of ik een borsten- of billenman ben, antwoord ik steevast: *geen van beide*. Het is niet dat ik er ongevoelig voor ben, maar mijn absolute voorkeur gaat uit naar benen. Paarden hebben er zelfs vier, maar die kunnen me dan weer niet bekoren. Ik houd van mooie, welgevormde en enigszins gebruinde exemplaren. Mijn nageslacht is daar nadrukkelijk van op de hoogte.

Het is al weer een kleine twintig jaar geleden dat ik uit verveling een folder van de *Etos* zat door te bladeren. Het aanprijzen van een van de artikelen werd met beeldmateriaal ondersteund. Op een foto was een vrouw afgebeeld – of een man met heel mooie en onthaarde benen, want een groot gedeelte van het bovenlichaam stond niet op het plaatje – in een kort, cognackleurig rokje met daaronder het wellicht meest fraaie onderstel dat ik ooit had gezien. De betovering werd verbroken toen mijn oudste zoon me wat vroeg. Hij grinnikte toen hij mijn blik volgde en zag waar ik mijn tegenwoordigheid van geest aan was kwijtgeraakt. Enige weken later, het was *Vaderdag*, kreeg ik het uitgeknipte tafereel ingelijst en wel van hem cadeau. Daar moest ik vanmorgen ineens weer aan denken bij de volgende gebeurtenis.

Vanuit de verte zag ik haar al aankomen. Haar korte rok zorgde ervoor dat ik haar kittig stappende benen in volle glorie kon bewonderen. Hoe dichters naderde des te stilliger werd mijn overtuiging dat het een paar mooie exemplaren waren. Quasi ongeïnteresseerd richtte ik mijn blik op het geparkeerde wagenpark en liet haar passeren. Ze was me nauwelijks voorbij of ik deed wat menig ander in mijn geval zou hebben gedaan; ik draaide bij en keek haar na. Dat dit een verkeerde beslissing was, bleek vrijwel onmiddellijk. In het grote en spiegelende raam waar ze op afliep, ving ze zonder mankeren mijn bewonderende blik op. Als door een wesp gestoken draaide ze zich om en in een zestal vinnige passen stond ze met een priemend vingertje voor me.

‘Heb ik iets van je aan of zo?’ beet ze me geërgerd toe. Ik vatte de vraag op als een stilzwijgende toestemming om haar dit keer onverholen en van top tot teen te bestuderen.

‘Nee, volgens mij niet. Zulke korte rokjes draag ik nimmer, noch heb ik ze in mijn kledingkast hangen. Het zou ook vreselijk flatteren bij mijn behaarde benen.’

Met een blik op mijn, op kantoor verplicht zichtbaar te dragen, toegangsbadge liet ze me fijntjes weten dat het laatste woord over mijn *seksueel intimiderende gedrag* nog niet was gezegd. In de wetenschap dat het niet van veel wijsheid getuigde, kon ik het toch niet laten om nog even op te merken

‘Ik veronderstel dat je dat rokje aangetrokken hebt met het oog op het tonen van je onderstel.’

Rood aangelopen van woede draaide ze zich abrupt om en verwijderde zich in hoog tempo. Dat ze er verder geen gras over had laten groeien bleek toen ik tien minuten later bij personeelszaken werd ontboden en daar een berisping kreeg.

Eenmaal thuis keek ik met iets van weemoed naar mijn Vaderdagscadeau. In een van de vele boekenkasten staat het nog steeds te pronken tegen de ruggen van een rij *Reve*’s. Het zal zijn goedkeuring niet hebben kunnen wegdragen.

Vallende ziekte

Vanuit de verte herkende ik hem al aan zijn speciale loopje; een ietwat waggelende gang. Zijn metgezel, een Border Collie op leeftijd, hobbelde vrolijk voor hem uit. Al eerder had ik een praatje met hem gemaakt en ik schatte hem ergens tussen de vijfenzestig en zeventig. Aan zijn grijze haar kon ik zien dat hij vroeger een rode bos moest hebben gehad. De lachrimpels bij zijn ogen in combinatie met zijn rode appelwangetjes en grote snor bezorgden hem een vrolijke uitstraling. Die wangen deden me vermoeden dat er 's avonds met vaste regelmaat meerdere jonge jenevers achterover werden geslagen. Het paste wel bij hem.

Toen hij dicht genoeg was genaderd, begon hij een praatje.

‘Onvermoeibaar hè, dat ras,’ gebaarde hij naar mijn trouwe viervoeter; een Borderline Collie met ADHD. Deze stond met de tong uit de bek vol verwachting klaar om, zodra deze zou worden geworpen, weer achter de bal aan te snellen. Terwijl ik het projectiel opnieuw een slinger gaf en de hond er als een pijl achteraan ging, beaamde ik de tomeloze energie van het ras en knikte naar het exemplaar van de man.

‘Als ze zo oud zijn, is die activiteit toch zeker wel behoorlijk afgezaakt?’

‘Ik gooi tegenwoordig nog drie of vier keer en dan is het weer welletjes.’ Terwijl hij zo sprak, keek hij met een liefdevolle blik naar zijn eigen hond. ‘De dierenarts heeft me verteld dat ze een vernauwing in haar kop heeft en dat ik voorzichtig moet zijn. Als het aan mevrouw ligt, gaat ze echter gewoon de hele dag door. Soms is het gewoon zielig om te zien. Dan loopt ze slingerend achter de bal aan en valt zowat om.’

Op zijn aanvankelijk zorgeloze gelaat streden pijn en bezorgdheid nu om voorrang.

‘Ze is dertien en heeft ook niet het eeuwige leven. Ik zou niet weten wat ik zonder haar moet en denk er soms over om er een puppy bij te nemen. Maar ja, straks ga ik zelf wat mankeren en dan zit ik met een doodongelukkig hondje dat zijn energie niet kwijt kan. Dat kan ik dan weer niet over mijn hart verkrijgen.’

Heel even was ik in de verleiding om hem mijn adres te geven en te zeggen dat hij, tegen de tijd dat het onverhoopt zo zou lopen, de pup bij mij kon brengen. Ik liet de opwelling voorbij gaan zonder er uiting aan te geven, bang als ik was om hem ook met enige regelmaat op de koffie te krijgen. Een waar horrorscenario voor een kluizenaar als ik.

Nadat we nog enige koetjes en kalfjes hadden uitgewisseld, groette de man me en vervolgde waggelend zijn weg. Toen ik omkeek, zag ik hem de bal werpen. De hond hobbelde er op een aandoenlijke manier achteraan.

Winkelen

Het was druk in de Vroom & Dreesman. Je kon er zagezegd over de hoofden lopen, maar de aanblik van de brede man die ik als opstapje wilde gebruiken, bracht me onmiddellijk op andere gedachten.

Ik schuifelde voetje voor voetje naar de boekenafdeling. Terwijl ik de drukte om me heen gadesloeg, vervloekte ik inwendig mijn gebrekkige geheugen. Hoe dichterbij 5 december, des te groter de heksenketel. Voor me in het pad stopte iemand abrupt. Een botsing was niet meer te vermijden en ik mompelde een verontschuldiging. Niet dat ik vond dat er van mijn kant ook maar enige sprake van schuld was, maar het leek me gemakkelijker om die toch op me te nemen.

Toen ik mijn keuze had gemaakt en met twee boeken naar de kassa liep, schrok ik terug van de immense rij. Even aarzelde ik alvorens me om te draaien en de boeken terug in de rekken te zetten. In het nieuwe jaar zou de rust vanzelf terugkeren en ik was niet van plan om me aan de geneugten van de gemiddelde wachttijd van een Efteling attractie in hoogseizoen te wagen. Een biertje bij de La Place liet ik me echter niet ontgaan en ik wurmde me door de massa heen naar de roltrap.

Boven leek het mij rustiger dan verderop in de winkel. Al kan het zijn dat ik me dat inbeelde vanwege het prettige vooruitzicht van een *Leffe Blond*. Een dienblad liet ik achterwege en met de fles in de ene en het glas in de andere hand zocht ik een vrije plaats. Het kloppen van het bier klonk me als muziek in de oren. Nadat ik een eerste slok had genomen, keek ik eens rond. Aan het tafeltje naast me zat een echtpaar op gedempte toon te ruziën. De uitpuilende boezem van de hoogblonde dame gaf mij het idee van een prostitué op leeftijd. Om niet op oneerbaar staren te worden aangesproken, keek ik vlug een andere kant op.

Omdat het volume van de ruzie omhoog ging, kon ik al snel niet meer om het onderwerp van gesprek heen.

‘Ik zag je wel flirten met die verkoopster hoor, Jaap. Het is altijd hetzelfde liedje met jou!’ De kleine magere man keek schichtig om zich heen, terwijl hij ondertussen een ontkenning in de richting van zijn echtgenote siste.

‘Sinds dat met die rooie del van de groenteboer vertrouw ik je nog voor geen centimeter. Japie douwt zijn Japie junior maar al te graag overal in!’

Het slachtoffer zat ongelukkig te schuifelen op zijn stoel en vroeg haar om op te houden.

‘Ik hou pas op, als je bewijst dat je van me houdt,’ antwoordde zijn vrouw terwijl er een sluwe uitdrukking over haar gezicht gleed.

‘Koop die handtas die ik je daarnet aanwees maar voor me.’ Na die woorden stond ze op. Daarmee haar echtgenoot in de gelegenheid stellend om zijn ultieme liefde door middel van de aankoop te bewijzen. Ook Jaap stond met een diepe, hoorbare zucht op en pakte de overvolle tas van een van de stoelen. Met een stralende glimlach stak ze haar arm door die van hem en troonde hem mee naar de uitgang van het restaurant.

Ik wendde mijn blik van het gelukkige echtpaar af en lurkte nog maar eens gelukzalig aan mijn *Leffe*.

Aanzoek

Liggend op mijn rug bewonderde ik tersluiks haar prachtige lichaam. Nog nagloeïend van het voorafgaande, bevond ik mij in een heerlijke roes.

‘Ik zou het wel eens met een getrouwde man willen doen.’ Met die woorden haalde ze me met een ruk terug in de werkelijkheid. Het was een lichte paniek die zich van mij meester maakte en me dwong te zeggen:

‘Zullen we trouwen, schat?’

Haar stralende ogen en vlot uitgesproken

‘Ja, ik wil,’ deden me beseffen dat ik met open ogen in haar zorgvuldig opgezette val was gelopen.

Nooit was ik zo snel met beide benen op de grond.

Letterlijk, wel te verstaan.

Ik schoot mijn kleren aan, kuste haar en mompelde:

‘Even sigaretten halen. Ben zo terug.’